

Jindřich Kulhavý: Čirá nenávist k liberálům

- CZ24 News | 11. prosince 2023

ČESKO: Vztah k rodné zemi, láska k vlasti, vnímání domova jako místa, na které se rádi vracíte, to vše je naprosto normální. Zrovna tak, jako mít rád některé věci, lidi, svůj dům, auto. Je naprosto přirozené, že každý zdravě uvažující člověk má tendenci vše, co tvoří příjemnou stránku života, nějakým způsobem bránit. A čím těžší je cokoli vybudovat, začít vlastnit a cokoli spravovat a obhospodařovat, tím více si vážíte jakéhokoliv svého úspěchu a jeho výsledek si prostě nechcete jen tak nechat ukrást.

Posledních pár let se zdá, že se svět zbláznil a vše se posunuje do jakéhosi absurda. Již nehovořme o tom, že rok 1989 byl přelomovým, kdy jsme se zbavili ošklivých komunistů a nastoupili cestu k demokracii. Nechceme být sentimentální, ale stále více se ukazuje jistá propracovanost socialistického zřízení u nás. A i přes skutečně těžko snesitelnou nesvobodu z té doby musíme přiznat, že po stránce ekonomické a hospodářské se tehdejší vládcí snažili udržet Československo aspoň v rámci RVHP konkurenceschopné a na její špici, což se vzhledem k šikovnosti našich národů dařilo. Po tzv. Sametové revoluci jsme měli dobré podmínky k restartu. Prošustrovali jsme příležitost, přestože bylo na čem stavět. Vše, co komunisté drželi pohromadě, bylo rozkradeno, rozebráno, prodáno, a i to dobré zaniklo. Chamtivost nových elit je nekonečná, takže Čechům v jejich zemi už nepatří téměř nic.

Rok 1989 je dávno pryč, pamětníků schopných z reality posuzovat, nakolik žijeme nyní hůře či lépe, ubývá. Těch, kteří před přelomovým rokem byli již pár let produktivní, je stále méně, nová generace si o socialismu nechává nalhávat cokoli, co se hodí strůjcům nové doby do krámu. Ne, zdaleka netvrdíme, že socialismus byl ideální a krásnou dobou. Skutečně jsme měli přitažené uzdy a museli dávat pozor na to, co říkáme, na druhou stran lidé k sobě měli blíže, znali hodnotu určitých jistot a mohli si svůj život trochu plánovat. Byly tu určité neměnné, jakými byly státní bydlení, půjčky s minimálním úrokem, kvalitní školství, bezplatné zdravotnictví, při troše snahy nikdo neumíral hladu. Samozřejmě bychom našli i dost záporů, ale Češi byli vždy mistři improvizace a dokázali i v relativně velké nesvobodě švejkovsky žít.

Přeskočme pár let plných zásadních chyb a podívejme se, co se děje nyní. Československo je minulostí, český průmysl neexistuje, trh ovládly zahraniční konglomeráty. Státní pokladna je prázdná a děravá, jsme zadluženou zemí až po uši. Vyrábíme levnou elektřinu pro Evropu, našim občanům je prodávána za nejvyšší možnou cenu, která je navíc uměle šroubována ještě více nahoru. Prodali nám naši vodu, zavřeli uhelné doly, zlikvidovali všechny zdroje bývalého bohatství. Jsme členy různých organizací, jejichž přínos je pro nás přinejmenším sporný, převážně nulový. Idea společné Evropy se ukazuje být fantasmagorií, přičemž její budování nás stálo mnohem více než jen peníze. Přišli jsme o stabilitu, samostatnost a nyní nám chtějí sebrat svrchovanost. Západní Evropa už byla bez ohledu na drsné dopady namixována migranty, Východní zase ekonomicky vycucnuta důsledkem vpuštění nadnárodních kolosů na její území a nucené odříznutí od levných zdrojů proudících k nám z Ruské federace. Česká republika připomíná vydrancovanou zónu, přestože tu žádná fyzická válka neproběhla.

Viníci této situace jsme my všichni, kdo se nevzepřeli včas vývoji. Již 34 let máme možnost volit si své zástupce, kteří poté vedou stát. Podíváme-li se zpětně, kolik můžete jmenovat lidí, kteří byli skutečným přínosem, zároveň byli ve vládě či v obou komorách Parlamentu? Na skutečné šmejdy si lze vzpomenout snadno, byť v názorech na ně se národ neshoduje. Tu část, kterou představují například naši čtenáři, irituje každá myšlenka na Havla, momentálně glorifikovaného

Schwarzenberga, na velkou část polistopadových politiků snažících se především zbohatnout. Můžeme Klausovi vyčítat zpackanou privatizaci, kterou by jistě nyní dělal jinak, Zemanovi nedostatečnou opozici z té doby, neschopnost Grossovi, ale za skutečné šmejdy své doby považujeme Kalouska, Špidlu, Topolánka, Sobotku, Babiše. Ti všichni přivedli naši zemi na mizinu, stali se součástí liberálního systému. V jejich pozadí fungovali další lumpové, podobně, jako nyní lidé kolem Petra Pavla v čele s Kovářem a Witowskou. Zapomenout nesmíme ani na politicky i finančně zkorumpovaná média odvádějící „kvalitní“ černou práci.

Vše výše napsané však přebíjí současnost. Chování Petra Fialy, jím vedené vlády a Pětikoalice kryjící mu záda je prostě to nejdestruktivnější, co tu od roku 1918 s výjimkou nacismu a počátku socialismu existuje. Samolibost, pocit nedotknutelnosti, arogance, naprostá neschopnost a nekompetentnost, vytváření lží, manipulací, ekonomická negramotnost, neochota naslouchat a vnímat, vyvyšování zcestné ideologie nad realitu, absence národní hrdosti, sociálního myšlení, získávání vlastního prospěchu, návrat k honu na kritiky a politické oponenty, vytváření stavů úzkosti, nedostatku a snižování hranice dostupného životního minima, to vše představuje současná vláda fungující v systému liberální greendealovské EU.

Je tedy na čase si uvědomit, že si můžeme vzpomenout na mládí v socialismu ať už s nostalgií či s pocitem hořkosti, většinou však jde o mix obojího, zavzpomínat na velmi aktivně prožité devadesátky, kdy bylo mnoho nového a občas neskutečně zběsilého, zasmutnit z dalšího vývoje plného očekávání a zklamání. A od roku 2008 už je to sešup z kopce zrychlený dobou covidovou, později ukrajinskou a nyní greendealovskou. Poslední tři etapy jsou natolik katastrofální, že je normální člověk neprofitující na možnostech nečekaně zbohatnout musí doslova nenávidět. To, kam jsme se dostali, je natolik absurdní, že je s podivem, jak snadno jsme se bez odporu nechali vmanipulovat do současnosti.

A opět se ptáme. Kdy konečně spontánně vezmeme i při absenci osobností v čele do rukou hole a vyženeme tu chátru z Hradu, Strakovky či budov Parlamentu sloužící za bakšiš cizím zájmům bez možnosti jejich útěku před spravedlností? Kdy ve vás všech konečně dozraje čas a budete se chtít vrátit ke klidu, prosperitě a začnete od základu budovat novou a přijatelnou Českou republiku? Je pět minut po dvanácté. Copak vám nedochází, co na nás připravili na příští rok a na ty po něm následující? Jsme otroky ve své zemi, pro které už není jiná cesta než boj o vše, co jsme dosud vytvořili, nechceme li o to přijít nebo emigrovat. Kde je vaše hrdost a snaha předat dětem lepší zemi?

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)